STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 02311

DI RUSISHE FRAYHAYTS KEMPFERIN

Anna Skall

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

די רוסישע פרייהייטס קעמפפערין

ערֿאינערונגען פון איהר
לעבען אין רוסלאנד און אין אמעריקא.
געקומען פון האמלע, מאהילעבער גובערניע
נאכ'ן פאגראם.

געזאמעלטע לידער אין פאעזי און פראזא.

דיא שטורעמדיגע איבערלעבונגען פון קינדהייט און פון טויט...
און דיא מלחמה פון דער קארופטער סיסטעם.

ארויסגעגעבען אין ענגליש, אידיש און רוססיש.

רעוואליוציאנערקע פון בונד.

ניו יארק, 1914.

ווייסט איהר די מעלאָדי מיט וועלכער איך זינג ?
דאַן געהט אין הערבסט טאָג אין וואַלד,
ווען עס קלינגען די טעהנער פון פייגלען
ווען אומעט און שרעק,
בעהערשען זייער זעהלע פון ווינטער און סלעק.

אננא סקאַלל

1912

אין וואַלד

דיא רעוואָליוציאָן פאַר'ן לעבען...

ווען איך האָב געליטען 4 יאָהר אויף דער סאָציאַלער קראַנקהייט... האָ באַיך פיעלע פראָפעסאָרען און דאָקטוירים געהאַט. דיא אַמעריקאַנער דאָקטוירים האָבען מיך אויף יענער וועלט, ניט געוואָלט שיקען זעהען שעקספיר'ן... איך וואָלט דאָרטען פיעלע קעמפפער געהאַט פון אַלע לענדער, ווי קאַרל מאַרקס... און קיין מלחמה איז דאָרטען ניטאָ... וואָלטען מיר אַלע געקענט פיהרען איין סאָציאַלע רעוואָליוציאָן...

ערענסט פון לעבען

איהר לעזט מיינע לידער, צו שאַצט איהר דיא ווערט..
מיר האָט קיין ליב בעגענט אויף אונזער פאַלשער וועלט,
איז ערגעץ וואו אין לעבען נאָך גליק פיר מיר בעשטעלט ?
דיא וועלט איז גרויס און ברייט,
דער אמת איז שוין לאַנג טויט,
נאָר פאַלשקייט רעגירט,
געפאַהרען אימער אין לעבען נאָר... אין דעם רוים... פון מדבר..
איז פאַר מיר בעשטעלט
אין דער ווילד פרעמדער וועלט.

ביינקשאַפט און פרייהייט !

עס שרעקט מיך ניט דער בייזער ווינטער, איך האָב קיין זומער ניט געזעהען,
איך קען קיין מאָל אַלט ניט ווערען, ווייל איך בין קיינמאָל יונג געווען...
וואָס שטעהסטו בלאסע טרוימערען געזונקען דיין קאָפּ אויף דיין ברוסט
זעה וויא אַנדערע לעבען, לעבען און זינגען מיט לוסט,
נאָר דו ביסט בלאַס און פערטרויערט, נאָר דו ביסט אימער אַליין,
אליין וויא איין שטורעם וואָלקען, אַליין וויא אַ פעלזען שטיין..
ווייל ליב האָט דיא וועלט נאָר דיא שטאַרקע
דיא וועלט און דאָס לעבען פאַר זיי,
שווייג שטיל אין דיין ווינקעלע שוואַכער,
ניט געה צו דיא שטאַרקע, ניט בעט זיך, דו וועסט זיך בלויז מאַכען צו שפּאָט,
צום אונטערגעהן ביזטו פער'מישפט
פון לעבען, פ'ן וועלט און פון גאָט אנימאמין..

בייינקשאַפט נאָך רוסלענדער לעבען.

אָך רוסלאַנד קוים הער איך דיין שפּראַכע
ערפיהל איך ליידען און שמערץ
געפיהלען פ'ן ליעבע און ראַכע
ערוואַכען גאַנץ טיעף אין מיין הערץ.
ווייט פון דעם עגאָיסטישען לעבען,
האָב איך אימער נאָך פרייהייט געשטרעבט
אין טרוימען פון שעהנערע וועלטען,
האָב איך דאָרט אין שטורעם געקעמפּפט...
אין סיביר און אין טיורמעס, האָט מען אונז פערשיקט
אין פּאָגראָם האָבען מיר וויא העלדען געקעמפּפט
אין לעבען פון שטורעם זיינען מיר אַלע געווען געטריי,
„מיר וועלען קעמפּפען, ביז מיר וועלען ווערען פריי"...
ווען פיעלע פּאָליצייו האָבען מיך בעוואַכט
בין איך מוטהיג אין שטורעם געשטאַנען
פאַר מיין אידעאַל פון פרייהייט און רעכט
אין דער פינסטערער רוסלאַנד האָב איך געוואָלט אויף סיביר געהן.
און קעמפּפען מיט ווילדע טיראַנען....

ווייזט זיך נאָך אַמאָל איהראיהר טרוימען ביי דער נאַכט
ווען שטערען שיינען פון דעם וויי, ווייטען רים,
און ביז וואַנען וועלען מיר וואַנדערען און זיין עלענד און אָהן אַ היים?
דאָ זייגען מיר אין אַ לאַנד פון פרייהייט אויפ׳ן פאפיר...)
פיר דיא רייכע איז דאָ דער לעבען,
נאָר דער קאַמפּף בלייבט דאָ פאַר מיר.

געווידמעט א קראנקען ליידים ווייסטס ארבייטערין
פון דיא טרייענגעל.

איך בעט אייך ערקלערט מיינע אָרימע שוועסטער
וואָס אַרבייטען שווער, שווער אין פאַבריק,
וואָס מיר שאַפען אַלעס פאַר דיא רייכע, פאַרדאָרבענע דאַמען,
און אַליין האָבען מיר ניט קיין פרייהייט קיין גליק.
מיר אָפּפערען אונזער יוגענד מיט אונזערע הענט
און אַליין ווערען מיר אין דיא טרייענגעלס פערברענט.
איך בעט אייך וויא לאַנג ועט נאָך יאָגען דיא בלייבע דעם בלוטיגען ראָד
אָה וויא שווער דאָס איז צוזאָגען,
דאָך איינס איז באַוואוסט און באַשיידט,
ווען איהר וועט דיא אַרבייט דערשלאָגען,
דאַן זיצט שוין אַ צווייטע און נעהט...
געדענקט איהר דעם פייער, דעם שרעקליכען פייער,
טויטע קערפּערס געפונען ביי דיא מאַשינען;
פאַרשטעלט האָט דער פייער דעם וועג פאַר זיי, אַ שרעקליכען טויט
האָבען זיי דאָרטען געפונען
עס האָט ניט געהאָלפען קיין הילפס געשריי.
פון פירמע טויט קאַפּיטאַל איז געקאָוועט מיט שטיינער וואָס קאָסט
75 דאָלער אַ מענש יעצט 79 פיפטע עווענין.

א שפּריכוואָרט.

קיין מענש האָט נאָך באַקומען פולען קרעדיט פאַר זיינע גוטע אַרבייט אין צייט פון זיין לעבען. עס איז קיין וואונדער, דער עולם זאָגט דאָ סגוטע מענשען דאַרף מען אויף יענער וועלט און דערפאַר גיט מען איהם אָפּ זיין קרעדיט ווען ער איז שוין טויט.

הערבסט מאָטיווען.

שטיל איז דער ים פון מענשליכע טרערען,
עס איז אַ פינסטערע נאַכט מען זעהט ניט קיין שטערען.
איין שוואַרצער וואָלקען האָט בעצויגען דעם הימעל.
מען ליגט אין דער פינסטער אין אַ פערזונקענעם דרעמעל.
דאָרטען טרויעריג און פעראומערט זיץ איך שטיל און טראַכט,
וועט נאָך ווידער קומען יענע טרוימען פון פרייהייט און פראַכט...
דער פינסטערער שאָטען, האָט פיעלע געשטאַלטען
וואָס שטעהען דעם קעמפפער אין וועג,
און יעדער בעזונדער, פערשטעלט איהם דעם אויסגאַנג,
און לאָזט איהם ניט זעהען דעם ברעג...
דערום הער מיין עצה דו איידעלער קעמפפער,
ניט לאָז זיך פערפיהרען, ניט לאָז,
זיי שטאַרק ווען דער ווינט גיט אַ בלאָז.

איין ליכט

פאַלט איין קאַלטער, דראַבנער רעגען, ווערט מיר ענג די גאַנצע וועלט,
מוז איך איינזאַם זיצען אין מיין געצעלט.
עס שרעקט עס שרעקט דאָס לעבען, עס שרעקט דער ווייטער וועג,
עס שווימט אַ שיף אין נעבעל, ווער ווייסט וואו איז דער ברעג.
עס שווימט אַ שיף אין נעבעל, און בלאָנדזעט אום אין ים,
וואָס העלפען די סיגנאַלען, מען ברויכט אַ ליכט, אַ פלאַם...

צום שטורעם.

אוי וואָס קענסטו זיך ניט שטילען ווילדער ווינט,
וועמענס זיפצען, וועמענס טרערען, טראָגסטו יעצט אצינד.
צו דו האָסט געזאַמעלט אַלע זיפצען פון דער וועלט
איהם דאָרטען צו וועקען, שטערען איהם דאָרטען זיין רוה.
נאָר דיא שווארצע, דיקע וואָלקען, לאָזען דיך נישט צו,
און עס ברענט דיין ווילדער צאָרען
פאַר וואָס האָט זיך פעסט פערשלאָסען אין הימעל,
אונזער גאָט מאַמאָן...

הערבסט. ליעד.

שטורעמט בייזע שטורעמס, פריי בעהערשט די וועלט,
ברעכט די צווייגען פון די בוימער,
טוהט וואָס אייך געפעלט.
טרייבט דיא פויגלען פון דיא וועלדער,
און פעריאָגט זיי פאָרט,
די וועלכע עס קענען ווייט ניט פליהען,
טוידט זיי אויפ׳ן אָרט...
שטורעמט, שטורעמט, בייזע שטורעמס,
יעצט איז אייער צייט,
לאַנג וועט דויערען דער ווינטער,
זומער איז נאָך ווייט.
עס הויבט שוין אָן צו טאָגען נאָך דער מלחמה,
נאָך די שטורעמס, פרעסט און שנייען
וועט קומען דער ערשטער מאַי,
און וואָס מיר וועלען דאַן פערזייען, וועט דאַן בליהען און פריי.
פוילט זיך ניט אַ שאַנדע כ׳לעבען, צו שלאָפען אין אַ צייט פון קריעג,
ווילט איהר וויסען וואָס הייסט לעבען,
דאַן קעמפפט פאַר אַלגעמיינעם גליק...
זאָל ברויזען דעם שטורעם.
זאָל ברויזען דער שטורעם, זאָל קראַכען דער שטורעם
און זאָלען די פלאַמען צורייסען דעם הימעל,
און זאָלען די בליטצען, די וואָלקענס צו פליקען,
און וועקען דעם עולם פון אייביגען דרעמעל.
און וועקען די שלעפער ווי טויזענד האַרמאַטען
זאָל הילכען דער דונער, זאָל קראַכען דער דונער,
זאָל ער וועקען פעראייניגט צוזאַמען,
ערהאַבען אין אַ ברענענדען קאַמפף, געגען זאַטען.
זאָל רוישען דער קאַמפף ווי כוואַליעס צו רייצטע
וואָס שיינען אין ים,
פאַר רעכטע און פרייהייט צו לעבען.
פערניכטען די פינסטערע גייסטער, די שוואַרצע נשמות
וואָס האָבען די מאַכט....
דער פראָגרעס פון מאַשינען ביים קאַפיטאַל, אַרבייסט לאַזע

ווער קרענקט און ווער שמאַכט פון דער פריה ביז ביי נאַכט
עס טרייבט מיך דער הונגער און נויט
אין ראעש און רוה האָב איך געזוכט, וואו מיין מיה צו פערקויפען
פיר ברויט.

אין יעדען פאַבריק, האָב איך געזוכט גליק,
צו געהן צו דעם הערר פאַבריקאַנט,
ווען ער וואָלט פיר מיין אַרבייט בעצאָהלט
צו אַרביימען פלייסיג, אַ האַנט,
אַן אַנטוואָרט האָב איך בעקומען גאַנץ גיך:
מיר ברויכען קיין אַרביימער ניט...
די מאַשי לערנט געשווינד, אַ צעהן יעהריגע קינד
פאַר מיר בלייבט אין ברעד-ליין צו שטיין אַצינד...

צום שקלאַוו.

ווען איך זעה דיינע הערשער וואָס טרינקען דיין בלוט,
וואָס ביי מיר איז זאָ טהייער,
דאַן צינדט זיך אין הערצען ביי מיר אָן גלוט
עס פלאַקערט באַלד אויף דאָרט אַ פייער.
א ווי הענדער פון צאָרן און האַס,
מיין יעטווידער נערוו שרייט נאַך ראַכע,
איך וויל דאַן צורייסען, צומאָהלען אויף אַש,
דיא אַלע וואָס דריקען דיא שוואַכע.
נאַר שקלאַוו ווען אי דזעה, אַז דו גיסט זיך קיין ריהר,
און ווילסט זיך גאָר בעסער ניט מאַכען,
אָ דאַן ווערט דאָס האַרץ שיעור צושפרונגען אין מיר,
אַז איך הייב אָן פאַר וועהטג צו לאַכען...

פרייהייט.

ברודער, מיר האָבען געשלאָסען
אויף לעבען און טויט אַ פערבאַנד,
מיר שטעהען אין קאַמפף ווי גענאָסען,
מיט דער פאָהנע, דער רויטער אין האַנד.
פאַלסט דאַך אין קאַמפף אַ טויטער,
די אויגען מיט ליעבע פערמאַכט,
איך וויקעל דיך איין אין דער פאָהנע דער רויטער
און וועל דיך ברייגגען אין קבר צו דיין רוה...

אַבשייד פון פריינד.

אַך גוטע פריינד ווען איך וועל שטאַרבען,
טראָגט צו צוב קבר די פרייע פאָהן,
די פרייע פאָהנע, מיט איהרע פאַרבען,
בעשפריצט מיט בלוט פון דעם אַרבייטס־מאַן.
דאָרט אונטער דעם בעננער דעם רויטען,
זינגט מיר מיין ליעד, מיין פרייהייטס ליעד,
מיין ליעד פון קאַמפף, וואָס קלינגט ווי קייטען
פון דעם בעפרייטען קריסט און איד.
ווען איך וועל הערען די שווערדען קלינגען
אין לעצטען קאַמפף פון בלוט און שמערץ
צום פאָלק וועל איז פון קבר זינגען,
און וועל בעגייסטערען דיין הערץ...

געווידמעט מיין פריינדינע ענני סקאַלל, 1912.

ווי אַ העלדין אַליין אין שטורעם פון ניו יאָרק
וועיט פון דיין עגאָאיסטישער פאַמיליע,
האָט דיין שטימע פערהילכט פון דער ליידענדער מענשהייט
און האָט געגעבען מוהט יעדער זעהלע, אין מאָונטיינס און אין וואַלד
ווען דו ביזט מיט אונז געווען,
האָבען מיר דיך זינג פויגעל פ'ן וואַלד גערופען,
מיט דיר איז אונזער געזעלשאַפט פרעהליך געווען,
דו האָסט אונז פערשאַפט גליקליכע צייטען...
ווי א העלדין פון רוסלענדער שטורעם
ביזטו געקומען מיט שיין,
און דאָך האָסטו דאָ אין אַמעריקאַ
געקעמפפ פאַר דיין פּרינציפּ... פון פרייהייט

געווידמעט איין סאַניטאַריום פון אַ קראַנקער קעמפפערין.

ווי קען איך מיר הערען ווי פויגעלאַך זינגען
אַז מיין בלוט ווערט פערגיפטעט פון מיינע לונגען.
ווי קענען מיר מענשען פרעהליך זינגען,
ווען האַס און קריג איז איבעראַל...
און די מענשהייט איז אין בלוט פערטרונקען,
שטיל איז דאָס ליעד פון נאַכטיגאַל.
אַדיע מיינע פריינדע אויף אימער, אדיע אין הימעל די שטערען

און איהר שעהנע טרוימען וועט אַמאָל פערווירקליכט ווערען . . .
ווען דער פריהלינג האָט בעגריסט מיט ליעבע אונזער וועלט,
דאַן האָט זי בלומען איינגעפלאַנצט,
אַרום איהר ווייסען צעלט.
אוי ליעבע קערענדלאַך, האָט זי געבעט איין געבעט,
אוי זעהט די בלומען, זאָלען ניט ארוים בליהען צו שפעט . . .
שלאָגט גיעך די וואָרצלען אין דער ערד
נאָרבלומען שיעקט אַרויס,
מיר צו לעבען איז בעשטימט
אַ קליינע צייט נאָר בלויז . . .
נאָר טהייערע פערזאַמט אייך ניט
און בליהט ניט אויף צו שפעט.
די בלומען, זיי האָבען איהר בקשה ניט געהערט,
זיי האָבען זיך אַ לאַנגע צייט פערוויילט אונטער דער ערד,
איצט האָבען זיי אַרויסגעשיקט אַ בליהענדען בוקעט
נאָר פאַר דער קראַנקער איז עס שוין געווען צו שפעט . . .
יזסע זון פערבאָרג זיך איצטער,
וויקעל איין דיין זיסען פראַכט, און איין דיקער שוואַרצער כמאַרע,
שוואַרץ און פינסטער ווי די נאַכט
איך וויל דיין שיינען מעהר ניט זעהען יעצט,
ווייל פערפינסטערט איז מיין הערץ
און יעדען יעדען ווינקעל, איז געפילט מיט זעלען שמערץ.
אויף די ביימער זאָלען פייגלען שווייגען, טרויעריג און שטום,
און אין פעלד זאָל זיך בויגען דאָרטען
אויך די שעהנע בלום.
אָה, ווי קען איך פרעהליך זינגען
ווען האַס און קריג איז איבעראַל
און די מענשהייט איז אין בלוט פערטרונקען
שטיל איז דאַס ליעד פון דער נאַכטיגאַל.
אָ דאָרטען שטעהען פיעלע וועכטער, זיי שטעהען אין וואָצען
גוט דאָרט הערט מען איין טייוואָלים געלעכטער
יא דאָרט גיסט זיך בלוט . . .
וואונדערליך גרייסקייט פון דעם מענשליכען גייסט
אָבער אַנשטאָדט גליק, ברענגען זיי אונגליק,
ווייל אונז גיט מען אן אָנווייזונג אויפ׳ן גן־עדן

וואו איז ביים לעבען אונזער טרוים
און ווען וועט שוין קומען אונזערע פריידען . . .

דאָס פּרייוואַט אייגענטהום.

דער היבעל בעלאַנגט צום רבון־של־עולם
צו רייכע בעלאַנגט גאָר דאָס ערד,
די קראַפט ליגט היינט אין איין אייזערנעם גוילאָם
אין כח פון צעהנדליגע פערד.
די הייזער די פיינע,
זיי זיינען ניט מיינע,
דעם ים האָט פערנומען די קרוין
און אַלעס פערמעגען די אידעלע פיינע,
געהובעלט אין הונדערט פאַרשוין.
מיין קראַפט מיין נשמה פערקויף איך, פערדינג איך דעם גביר,
איצט פרעג איך אין וואָסזשע בעשטעהט מיין נכמה
וואָס בלייבט דאָרט זיך איבער פאַר מיר.
די רעדער מיט לעדערנע רימענס אין פאַסען געשניטען
כמעט פון מיין הויט האָט בעשאַפען אַ רייכטהום פון מילע־מיליאַסען
און הייזער וואָס מיר האָבען געבויט
און דאָך איז דער ענטפער אויב איהר וועט מיך פרעגען
שטייגער וואָס בלייבט דאָ פאַר מיר:
דער פרייער גייסט, דער פרישער מוטה
דער קאַמפ פוואָס בלייבט מיר איבער,
די קראַפט וואָס שאַפט און קעמפפט און טהוט,
און שרעקט זיך ניט פאַר רוט און קנוט
דער מוטה צום קריג, דער נייענטער זיג
דער צוקונפט בלייבט אונז איבער,
דער צוקונפט בלייבט אונז איבער . . .

אונבעקאַנטע וועלטען.

מיר זוכען פריידען אין דעם רויש פון לעבען
און ווילען אונזער ברוסט זאָל ווערען קיהלער
מיר שטעהען שטיל און דיינקען פון שטרעבען,
מיר שטרעבען דיינקענדיג צו לעבען שטילער
עס בענקט דאָס האַרץ נאָך אונבעקאַנטע וועלטען
עס שטרעבט צום גליק דער מיר מייאך דער געזונטער

דאָך זייער ציעל עררייכען זייביידע זעלטען.
זיי ציהט די אַרמוטה און די נויט אַרונטער אָפּט
ווי טיראַנען האַסען מיר די מענשען, און אונזער ליעבע זוכען מיר צו טויטען

אָפּט ווי בעשיצער ווילען מיר זייבענשען
און ערלייזען פון די שווערטע נויטען
וואָס איז דער קאַמפּפוואַס הערשט אין אונזער זעעלע
דאָס ווילדער רוישען פון ים געפיהלען
וואו איז אין לעבען יענע גאָלדערנע שטעלע
וואו עס בליהט די זיכערהייט פון אונזערע ציעלען . . .
אימער אין שטורעם זיך טראָגענדיג
בלייבען מיר אָפּטמאָל אַליין,
אימער אין אַרמוטה זיך פלאָגענדיג
ווערט אונזער האַרץ ווי אַ שטיין
אימער אין ליידען פאַרצאָגענדיג
קענען מיר פאַרווערט ניט געהן.
רופסטו דאָס לעבען, דו ליעבע, רופסטו דו ליעבע
דאָ לעבען אַהעלע און טריבע
האָבען מיר ביידע געגעבען
ווי אומעדיג און נאַריש עס שיינט זיי דאָ סלעבען
דאָך דענקער און קינסטלער און דיכטער
קעניגע, פרינצען און ריכטער לאָזען זיך נאַרען און לעבען.

בײנקשאַפט און לעבע.

זיין האַרץ האָט געביינקט נאָך אַביסעלע ליעבע
עס איז איהם געווען אַזוי קאַלט,
עס האָבען די טעג זיך ווי וואָלקענס געצויגען,
און האָבען געהאַט איין געשטאַלט,
די זון האָט געשאָטען מיט ליכטיגע שטראַהלען,
נאָר איהם האָט געוויכט יעדער שטראַהל,
עס האָבען מיט פרישקייט געשלאָגען די קוואַלען
פער׳סם׳ט איז געוואָרען זיין קוואַל . . .
עס האָבען די בוימער געבליהט און די בלומען,
און ער האָט געשלעפט זיך אויף זאַמד,
זאָל איינער כאָטש קומען מיט ליעבע ענטקעגען

זאָל איינער כאַטש געבען די האַנד, נישט איינער
פערביי איז יעדער געגאַנגען,
געשיינקט האָט איהם קיינער קיין בליק
געווען איז יעדער צופיעל פערטראָגען
אין זיין אייגענעם נאַרישען גליק...
און ער האָט מיט בליקען געבעטען די ליעבע
עס האָט איהם די קאַלטקייט געקריינקט,
נאָר אומזיסט, וואָלט ער א גראָשען געבעטען, וואָלט אימיצער עפשר געשיינקט,
נאָר ליעבע פון האַרצען, וואו זאָלען נעהמען
דאָס איז שוין ביי זיי לאַנג נישטאָ...

ווי שעהן איז די נאַטור פון ים.

ווי הערליך ווי שעהן איז דער ים
זיין צויבער מוז יעדער שפירען,
זיין טיעפע ענטהאַלטען אין זיך פערלען
וואָס קריינען, בעציערען
די פליסענדע וועללען בעלעבען די וועלטען,
זיי שאַפען די פראַכט וואָס מיר ליעבען,
אָהן וועללען דער ים, וואָלט פון גאַנצען זיין צויבער
אַ גרוב נור אַ טיעפע געבליעבען,
פרעכטיגע וועללען, איהר זילבערנע קלאָהרע,
איהר שפיגעלט אָב הימעל און שטערען
און וואָס עס פאַלט אין דער טיעפע
מוז שין דאָרט אימער געהערען.
פערשטוי שוין מיין ליעבסטע זיין מיינונג
ניט שווער איז צו וויסען, מיין האַרץ איז דער ים
און דו ביזט די וועללען וואָס פליסען...

קישענאָווער און האָמלער פאָגראָם.

שטראָמען בלוט און טייכען טרערען
זידען, פליסען טיעף און ברייט
אונזער אַלטער גרויסער אונגליק,
האָט זיין האַנט איף אונז פערשפרייט...

בריִדער הערט איהר דאָרטען ווי מוטערס קלאָגען
און פון קינדער דאָס געשריי,
טויטע ליגען אין די גאַסען
קראַנקע פאַלען לעבען זיי . . .
דאָרטען קעמפּפען יונגע העלדען
און דער קאַמפּף איז טיעף און ברייט,
צו אונטערדריקען דאָרט די פרייהייט
האָט מען פאַגראָמען דאָרט פערשפרייט.
בריִדער, שוועסטער האָט רחמנות
ווי גרויס און שרעקליך איז די נויט
גיט די טויטע אויף תכריכים
און די לעבעדיגע אויף ברויט . . .

Мнѣ назначено судьбою,
Пойти въ сибирскіе края.
Тамъ береза стояла, тамъ кудравая стояла
Ой дала, ой дала-ла-ла-ла
Еще разомъ, да еще разъ.
Эхъ, ты нокеченька, ночька темная

Ночька осенняя
Ночька осенняя

Свергнемъ могучей рукою
Гнетъ роковой навсегда,
И водрузимъ надъ землею
Красное знамя труда. (2 раза).

СОЦІАЛИЗМЪ И РЕВОЛЮЦІЯ.

Довольно борьцы кровь проливать
И на революцію выступать
Довольно братцы жертву дат ьна войнѣ;
Пора въ руки оружье взять
На баррикады мы пойдемъ
И красное знамя мы несемъ
И мы пойдемъ въ первый бой
Мы разрушимъ капиталистическій строй.
И красное знамя мы несемъ
До соціализма мы дойдемъ.

ЧЕТЫРЕ ЖЕЛАНІЯ.

Я бы желалъ, чтобъ мой трудъ не остался безплоднымъ, чтобъ огонь всегда былъ на моемъ очагѣ. Чтобы дѣти мои обучались въ школѣ, чтобы честно кончая свой вѣкъ трудовой, чтобы спать никогда ложились голоднымъ и не шлялись бродягой съ сумой въ кабакѣ.

Я бъ желалъ, чтобъ жену мою всегда и вездѣ почитали, какъ мать, какъ царицу, какъ хозяйку въ семьѣ. Чтобы ласки ее отогнали печали, а не рюмки хмѣльного вина въ кабакѣ.

Я бъ желалъ, чтобъ дочь моя жила честно въ работѣ, не торгуя дѣвицей своей красотой. Чтобы къ вѣнцу она шла по любви съ охотой, чтобы честный работникъ былъ ея мужъ молодой.

Вздувайте горнъ и куйте смѣло,
Пока желѣзо горячо!...
Это будетъ послѣдній... и т. д.

Лишь мы, работники всемірной
Великой арміи труда,
Владѣть имѣемъ право,—
Но паразиты—никогда!
И если громъ великій грянетъ
На сворой псовъ и палачей,—
Для насъ такъ же солце станетъ
Сіять огнемъ своихъ лучей...
Это будетъ послѣдній... и т. д.

СМѢЛО ТОВАРИЩИ, ВЪ НОГУ!

Смѣло товарищи, въ ногу!
Духомъ окрѣпнемъ въ борьбѣ,
Въ царство свободы дорогу
Грудью проложимъ себѣ. (2 раза).

Вышли мы всѣ изъ народа
Дѣти семьи трудовой.
„Братскій союзъ и свобода"
Вотъ нашъ девизъ боевой. (2 раза).

Долго въ цѣпяхъ насъ держали,
Долго насъ голодъ томилъ
Черные дни миновали,
Часъ искупленья пробилъ (2 раза).

Время за дѣло приняться,
Въ бой поспѣшимъ мы скорѣй
Нашей ли рати бояться
Призрачной силы властей. (2 раза).

„Шесцть часовъ для труда, восемь—для сна, десять свободныхъ!"
Наши волы, что пасатся, покончивши трудъ
Птицы небесныя, звѣри лѣсные счастливѣй живутъ.
О, если такъ... Для чего же душа въ насъ живая?
Сдвинемся, братья, сомкнемся! Всюду отъ краю до края!
Съ бою возмемъ нашу долю, сбросимъ покорность раба;
Знайте цари и народы, что не страшна намъ борьба!
Грань же, нашъ кличъ боевой, и въ поляхъ, и въ собраньяхъ народныхъ,
„Шесть часовъ для труда, восемь для сна, и десять свободныхъ."

МЕЖДУНАРОДНЫЙ ГИМНЪ.

Вставай, проклятьемъ заклейменный,
Весь міръ голодныхъ и рабовъ!
Кипитъ нашъ разумъ возмущенный
И въ смертный бой вести готовъ.
Весь міръ насилья мы разроемъ
До основанья,—а затѣмъ
Мы нашъ, мы новый міръ построемъ:
Кто былъ ничѣмъ, тотъ станетъ всѣмъ!

Это будетъ послѣдній
И рѣшительный бой!
Съ интернаціоналомъ
Воспрянетъ родъ людской. (2 р.)

Никто не дасть намъ избавленья—
Ни Богъ, ни царь и не герой!
Добьемся мы освобожденья
Своею собственной рукой
Чтобъ свернуть гнетъ рукой умѣлой,
Отвоевать свое добро,—

Какъ братъ въ нищетѣ погибаетъ.
Падетъ произволъ, и возстанетъ народъ,
Великій, могучій, свободный!
Прощайте же, братья, вы честно прошли
Свой доблестный путь, благородный.(2 р.)

КАКЪ МАЛО ПРОЖИТО, КАКЪ МНОГО ПЕРЕЖИТО.

Отчего я люблю тебя, свѣтлая ночь,
Такъ люблю, что что страдаю, любуясь тобою?
И за что я люблю тебя, тихая ночь,
Ты не мнѣ, ты другимъ посылаешь покой
Что мнѣ звѣзды, луна, небосклонъ, облака,
Этотъ, свѣтъ, что, скользя на холодный гранитъ.
Превращаетъ въ алмазы росинки цвѣтовъ;
И какъ лучъ золотой черезъ море бѣжитъ,
Но за что мнѣ любить твой серебряный свѣтъ?
Усладитъ-ли онъ горе скрываемыхъ слезъ?
Дастъ-ли жадному сердцу желанный отвѣтъ?
Разрѣшитъ-ли сомнѣній тяжелый вопросъ?
Самъ не знаю за что я люблю тебя, ночь,
Такъ люблю, что, страдая, любуюсь тобой?
Самъ не знаю, за что я люблю тебя ночь,
Оттого, можетъ быть, что далекъ мой покой.

ШЕСТЬ ЧАСОВЪ.

Братья, нѣтъ силъ для терпѣнья! Мы слишкомъ устали
Вѣчно бороться за жизнь—эту жизнь нищеты и печали!
Хочется воздуха, краснаго солнца, простора душистыхъ цвѣтовъ...
Прямо смѣло заявимъ: мы требуемъ „шесть часовъ!"
Всюду—на фабрикахъ, въ шахтахъ, въ толпахъ возглашайте народныхъ:

СМѢЛО, ДРУЗЬЯ, НЕ ТЕРЯЙТЕ.

Смѣло, друзья, не теряйте
Родину—мать вы спасайте,
Бодрость въ неравномъ бою,
Честь и свободу свою!

Если жъ погибнуть придется
Въ тюрьмахъ и шахтахъ сырыхъ,
Дѣло всегда отзовется
На покклѣніяхъ живыхъ.

Стонетъ и тяжко вздыхаетъ
Бѣдный нашъ русскій народъ,
Руки онъ къ намъ протягиваетъ,
Насъ онъ на помощь заветъ! (Припѣвъ).
Если жъ погибнуть придется и т. д.

Часъ обновленья настанетъ,
Воли добьется народъ,
Добрымъ насъ словомъ помянетъ,
Къ намъ на могилу придетъ. (Припѣвъ).
Если жъ погибнуть придется... и т. д.

ВЫ ЖЕРТВОЮ ПАЛИ ВЪ БОРЬБѢ РОКОВОЙ.

Вы жертвою пали въ борьбѣ роковой,
Любви беззавѣтной къ народу,
Вы отдали все, что могли за него,
За жизнь его честь свободу!
Порой изнывали вы въ тюрьмахъ сырыхъ...
Свой судъ беззаконный надъ вами
Судью-палачи ужъ давно изрекли:
„Пойдете гремя кандалами!" (2 р.)
Но ты молчаливо оковы несешь,
За дѣло любвы ты страдаешь.
За то, что не могъ равнодушно глядѣть,

Хоть тихо внутри, но тюрьма—не кладбище
И ты, часовой, не площай,
Не вѣрь тишинѣ, берегися, дружище!
Слуш-ай!...

Вотъ узникъ вверху, за рѣшеткой желѣзной
Стоитъ, прислонившись къ окну,
И взглядъ устремилъ онъ въ глубь ночи безвѣздной,
Весь, словно впился въ тишину.

Ни звука... Порой лишь собака зальется...
Да окритнетъ сова невзначай,
Да мѣрно внизу подъ окномъ раздается
Слуш-ай!...

„Не дни и мѣсяцы—долгіе годы
Въ тюрьмѣ осужденъ я страдать,
А бѣдное сердце такъ жаждетъ свободы,
Нѣтъ, больше не въ силахъ я ждать!

Здѣсь, штыкъ или пуля, тамъ воля святая...
Эхъ! темная ночь, выручай!
Будь узнику т ыхоть защитой, родная"..
Слуш-ай!...

Чу!... шорохъ,—вотъ кто-то упалъ... приподнялся...
И два раза щелкнулъ курокъ...
„Кто идетъ?".. Тѣнь мелкнула, и выстрѣлъ раздался
И ожилъ мгновенно острогъ...

Огни замелькали, забѣгали люди...
„Прощай, жизнь! свобода, прощай!"
Вырвалось воплемъ изъ раненой груди
Слуш-ай!...

Кругомъ часовые шагаютъ лѣниво,
Въ ночной тишинѣ, то и знай,
Какъ стонъ, раздается протяжно, тоскливо,
Слуш-ай!...

Не довольно ли вѣчнаго горя,
Будемъ дружно бороться заразъ,
Отъ Днѣпра и до Бѣлаго моря,
Отъ Поволожья по дальный Кавказъ.
На враговъ, на собакъ, на богатыхъ
И на злого вампира-царя,
Бей, губи ихъ злодѣевъ проклятыхъ;
Заблеститъ новой жизни заря. (Припѣвъ).
Вставай, подымайся, рабочій народъ... и т. д.

И взойдетъ за кровавой зарею
Солнце братства и вѣчной любви,
Хоть купили мы страшной цѣною,
Кровью нашего—счастье земли.
И настанетъ година свободы,
Сгибнетъ зло, сгибнетъ ложь навсегда;
И сольются въ одно всѣ народы
Въ вольномъ царствѣ святого труда. (Припѣвъ).

Вставай, подымайся, рабочій народъ... и т. д.

„СЛУШ—АЙ!"

Какъ дѣло измѣны, какъ совѣсть тирана,
Осенняя ночка черна;
Чернѣе той ночи встаетъ изъ тумана
Видѣніемъ мрачнымъ тюрьма.

Кругомъ часовые шагаютъ лѣниво,
Въ ночной тишинѣ, то и знай,
Какъ стонъ раздается протяжно, тоскливо
Слу-шай!...

Хоть плотны высокія стѣны ограды,
Желѣзные крѣпки замки,
Хоть зорки и ночью тюремщиковъ взгляды,
И всюду сверкаютъ штыки,

МАРСЕЛЬЕЗА.

Отречемся отъ стараго міра,—
Отрахнемъ его прахъ съ нашихъ ногъ,
Намъ враждебны златые кумиры,
Ненавистенъ намъ царскій чертогъ!
Мы пойдемъ въ ряды страдающихъ братьевъ,
Мы къ голодному люду пойдем,
И пошлемъ съ нимъ злодѣямъ проклятья,
На борьбу его опзовемъ.
Вставай, подымайся рабочій народъ,
Иди на врага, братъ голодный,
Раздайся кличъ мести народной—
Впередъ, впередъ, впередъ!..
Богачи—кулаки жадной сворой
Расхищаютъ тяжелый твой трудъ.
Твоимъ потомъ жирѣютъ обжоры,
Твой послѣдній кусокъ они рвутъ.
Голодай, чтобъ они пировали,
Голодай, чтобъ въ игрѣ биржевой
Они совѣсть и честь продавали,
Чтобъ глумились они надъ тобой. (Припѣвъ).
Вставай, подымайся, рабочій народъ... и т. д.

Тебѣ отдыхъ—одна лишь могила,
Что ни день—недоимки готовь,
Царь-вампиръ изъ тебя тянетъ жилы,
Царь-вампиръ пьетъ народную кровь...
Ему нужны для войска солдаты,
Подавай же ему сыновей,
Ему нужны пиры и палаты,
Подавай ему крови твоей. (Припѣвъ).
Вставай, подымайся, рабочій народъ... и т. д.

ЗАВѢСЫ СБРОШЕНЫ.

Завѣсы сброшены: ни новыхъ увлеченій,
Ни тайнъ заманчивыхъ, ни счастья впереди;
Покой оправданныхъ и сбывшихся сомнѣній,
Мгла безнадежности въ измученной груди...
Какъ мало прожито—какъ много пережито!
Надежды свѣтлыя, и юность, и любовь...
И все оплакано... осмѣяно... забыто,
Погреблено и не воскреснетъ вновь!
Я въ братство вѣровалъ, но въ черный день невзгоды
Не могъ я отличить собратьевъ отъ враговъ;
Я жаждалъ для людей познанья и свободы,—
А міръ—все тотъ же міръ безсмысленныхъ рабовъ;
На грозный бой со зломъ мечталъ я встать сурово
Огнемъ и правдою карающихъ рѣчей,—
И въ храмѣ истины—въ священномъ храмѣ слова,
Я слышу оргію крикливыхъ торгашей!...
Любовь на мигъ... любовь—забава отъ бездѣлья,
Любовь—не жаръ души, а только жаръ въ крови,
Любовь—больной кошмаръ, тяжелый часъ похмѣлья—
Нѣтъ, мнѣ не жаль ея, промчавшейся любви!
Я не о ней мечталъ безсонными ночами,
И не она тогда являлась предо мной,
Вся—мысль, вся—красота, увитая цвѣтами,
Съ улыбкой дѣтственной и дѣтственной душой!
Бѣдна, какъ нищая, и какъ рабыня лжива,
Въ лахмотья яркія пестро непряжена—
Жизнь только издали нарядна и красива,
И только издали влечетъ къ себѣ она.
Но чуть взглядишься ты, чуть встанетъ предъ тобою
Она лицомъ къ лицу—и ты поймышь обманъ.
Ея величія, подъ ветхой мишурою,
И красоты ея—подъ маскою румянъ.

געאַרבייט פיר די רייכע
פון מיין קינדהייט אָן
דו אין טרייענגעל פאַבריק
אַון אליין האָב איך ניט קיין פרייהייט קיין גליק.

געקעמפ:ט פיר די מענשהייט סיי טאָג און סיי נאכט
און אליין מיר מיר מיין לעבען ניט ליכטיג געמאַכט.

אננא סקאַלל.

ANNA SKALL

Self defense- From Homel Massacre

strength in the twentieth century? In the conflict which rages over Europe we see that the strong as well as the weak are being massacred on the field of battle from the cannon. Is here any strength in our world when such a horrible conflict steps over it.

I think that when human beings cannot live as human beings, they ought at least to die as human beings as Russian martyrs. We need a revolutionary war not a capitalistic war, where for the sake of a few millions must perish.

Notwithstanding that a most horrible war overwhelms all Europe, still we have enough to do in the United States. I intend to try to help to do away with the conservative trade unionism, the members of which vote for the candidates of Tammany Hall. I firmly believe in modern revolutionary trade unionism which Comrade Debs discusses in his book, "Socialism and Trade Unionism."

Comrade Anna Skall will sing revolutionary songs and will also declaim in Public School 188, Third Street to-day Sunday, April 26th, 1913.

SOCIALIST SONG.

Workingmen don't you hear us calling,
Are you ready for a fight
Stand like men, and do your fighting,
Socialism is the cry, we must fight until we die.
To freedon for the working class. **A. S.**

hated the darkness of humanity and I was hoping htat soon the longed for dawn would come. When the Russian poet Natzona was sick, he was pessimistic but I did not hold such dark views, I had hopes for the better.

After a little while I returned to the rush and war of New York. As I had a talent for singing and reciting, I used to get myself in concerts for the benefit of needy comrades. Even as a child I was urged to go on the stage but I refused. I also had many opportunities to marry rich young men, but I rejected them because I had higher ideals and aspirations. We had once a play named the Victi mof the Russian Revolution in which I played an important part. When Ossip Dimov's "Massacre" was presneted on the stage, I went to see it.

While I was quit coccupied with what I described above, I had to lay aside that work for some time because, my younger brother, without consulting me he joined the army in Virginia. With considerable difficulty and with the aid of Lawyer Penkin I made him leav ethe army.

Aftre I had settled the affair with my brother, I resumed by former activities.

Now let us for a while come back to the world in which we are living. We all know Plato, the ancient philosopher of Greece, who said that only the strong should exist and that the weak should perish. The Jewish poet, Abraham Rasin, says in one of his poems that the weak should not appear before the world to show their misery, because the strong would not sympathize with them. The great inventor, Edison, says that the present war is the natural result of the capitalistic system. Therefore I would like to ask the world a question Where lies the strong in our civilized world ? Where is he

this country. When I came here I brought a little money with me which soon spent for Russian Comrades. I was not on very friendly terms with my family, because they were conservative.. At first I expected to become a nurse. However, as I knew so much about the world and thought from my experience in Russia, that the universe was reeking in blood, I actually had no patience to settle down to the task of nursing invalids. I thought that as a working girl I would accomplish more for mankind. Accordingly I became a Ladies' Waists Maker I joined the Socialist party in 1908 in the sixth assembly district in Br. 2 S. P. east side, wit hthe hope of helping to improve the system. From the eighth district I helped in the Cloakma kers General Strike. When the Call was established I used to sell the Call in campaigns. I attended the mass meeting of Comrade Debs at the Hippodrome where a monstrous number of people was present. I also attended the meeting at the Academy of Music where Gershunin told of his memorable escape from Siberia and of the miserable life ofthe exiles. I went through the Ladies' Waists General Strike. I also took part in protest meeting against massacres march in which there were 25,000 people. By chance I worked in a factory just opposite the Triangle and it was my unhappy lot to witness the horrible dissaster. I took an active part in the march of the Triangle fire and I visited the morgue. Later I myself worked in the Triangle which the working girls called the dead house. I also took an active part in thesuffrage march.

After I had gone through the above events, I became afflicted with the social sickness. Having been ill four years, being attended by many professors and doctors, I am, however, greatly indebted to the comrades of Branch 2 who did their duty by helping me. They sent me to the country to recover in woods and on the lofty mountains, where far away from the city's war I had an opportunity to think about the darkness of mankind. With all the vigor that was in me I

During the dark days of the Revolution of 1903, bands of comrades organized themselves to defend their lives. In the struggle which ensued between us and the police, many were wounded and others breathed their last. There were still others, some of whom stayed in the same lodging with me, who were exiled to the dreary wastes of Siberia. Our whole town was in a state of war. We were so ardent and so enthusiastic that we were resolved either to live in freedom or die in the struggle as other martyrs in the cause of liberty. I, too, having studied and experienced, felt the same as Sophie Perofsky and was ready to face all dangers and have all pines.

While the storm was raging, my mother began to urge me to go to America because she feared that I too would be exiled to Siberia, as I was constantly watched by the police. Finally yielding to my mother's tears I with a group of young comrades from our town, including my mother and younger brother, started on our journey to the "land of the free."

Before our departure we made a banquet and took an oath to return at the Social Revolution.

When in the year 1903 I sailed into New York Bay and saw the Statue of Liberty with uplifted arms, I thought that here I would find the long searched for freedom. At the time of my coming I was still excited, because of the happenings in Russia and I still remembered the Russian police and cossaks knut. Therefore I could not realize the situation, as I do now. However, a little later I began to see that America was a fine country but that the prevailing system was rotten. I found the people egotistic and every person of a little more wealth than his neighbor following the motto: "everyone for himself and let the devil take the hindmost."

But let us return for a while to the events of my life in

THE WORLD DRAMA (1914).

(A short autography of a Russian Revolutionist. Poems and Pictures from Anna Skall).

I was born in Homil, a town in the southern part of Russia. My father was engaged in business. When I was five years old my father went to Palestine with a Zionist company, where he died soon afterward. I was left an orphan with my mother. At the age of seven I became a cigarette maker. I used to work for private people, physicians and the aristocracy of the town, and thus supported my mother.

At the age of ten I entered the revolutionary movement. Then I began to study the Russian language and Russian literature. My favorites were Natsona, the Russian poet, Tolstoi the famous novelist and philosopher, andMaxim Gorky, the agitator and revolutionist. One day our group went to see the drama Na Dne Maxim Gorkova. Police were there and naturally many arrests. Once we had a meeting in the woods. While a few of us were in boats o nthe river as pickets, one girl was drowned and many of us were hurt, because a sudden storm arose.

We, the Comrades had a fight on the field with the enemies.

We carried on many strikes. After one of these we celebrated its anniversary. In the midst of our discussions, the police came and arrested many of us. I was fortunate to escape. Later I used to bring food and cheer my imprisoned comrades.

Do not fear for life and death,
as these fears you have created.

A. S.

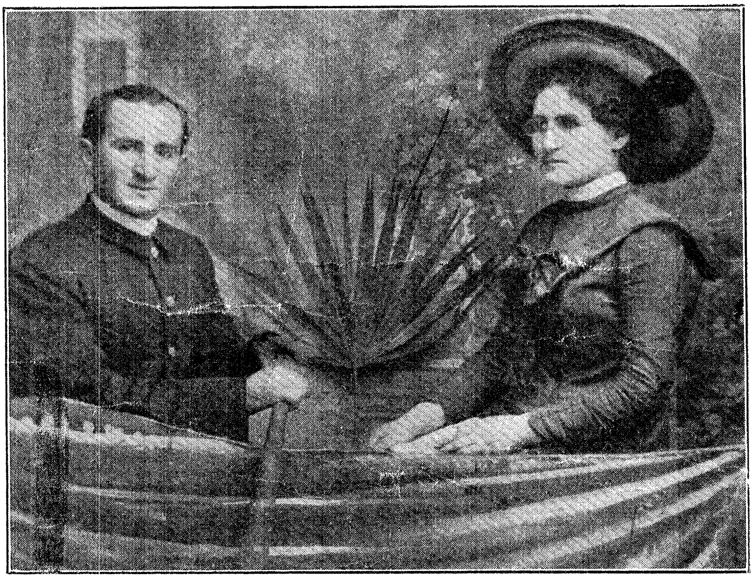

ANNA SKALL

CAME TO GETHER WITH HER BROTHER INTO AMERICA TO SEE THE STATUE OF LIBERTY

Auto Biography

OF

Anna Skall

AND REVOLUTIONERY SONGS

NEW YORK

1914